

справедливості, підкреслюючи обмеженість цієї рівності та тим самим її несправедливість.

Особливий підхід у розумінні категорії «справедливості» як «соціальної справедливості» було вироблено радянськими науковцями.

Як загальний принцип радянського права розгляд принципу соціальної справедливості став актуальним у період Перебудови.

Козлов А.Є. вважав: «найвищою вимогою соціальної справедливості полягає в тому, що будь-яке поліпшення життєвих умов однієї особи, колективів або соціальних груп, яке шкодить інтересам інших осіб та відбувається за рахунок інших або суспільства в цілому, є неприпустимим» [3; с.4].

Актуальним вважається вивчення принципів права через те, що у сучасній правовій науці склалось уявлення про принципи як такі, що офіційно закріплені в законодавстві. До того ж, як уявляється, відбувається звуження значення принципів у правозастосуванні та обмеження їх діяльності. Провідні ідеї розглядаються як допоміжні при виборі норм для застосування та не застосовуються для безпосереднього регулювання.

Принцип справедливості є мобільною категорією яку можна розглядати як філософська категорія можна знайти її прояв у системі права. Там вона відображається як норма і як оціночна категорія, наприклад, як соціальна справедливість. Принцип справедливості є проявом категорії природного права, що дозволяє на перший план винести інтереси особистості і людей, враховуючи і інтереси держави.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Материалисты Древней Греции. – М.: Наука, 1995. – С. 45
2. Римське приватне право: Конспект лекцій. Практикум. – Х.: Одиссей, 2000. – С. 272 .
3. Козлов А.Е. Социальная политика: некоторые государственно-правовые проблемы реализации // Сов. государство и право. – 1986. – №2., – С. 4.

Берназ-Лукавецька Олена Михайлівна,
кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»

ДИСТАНЦІЙНІ МЕДИЧНІ ПОСЛУГИ ТА ТЕЛЕМЕДИЦИНА

У період Пандемії COVID-19 доволі актуальним видаються дистанційні медичні послуги та телемедицина. Телемедицина — це новий напрям медицини, який містить в собі комплекс заходів, дій та технологій, які

використовуються при процесі наданні медичної допомоги з застосуванням засобів дистанційного зв'язку [1]. Або іншими словами це надання медичної допомоги хворим за рахунок поєднання Інтернету, комп'ютерів та будь-яких інших комунікаційних технологій.

У 2017 року вступив у дію Закон України «Про підвищення доступності та якості медичного обслуговування у сільській місцевості» та підписано Меморандум щодо впровадження телемедицини.

До основних питань вищевказаного Меморандуму відносяться питання щодо:

- аналізу досвіду інших держав при обміні даними медичних досліджень з застосуванням телекомунікаційних засобів;
 - створення та запуску електронної бази медичних даних, включаючи обмін медичною інформацією;
 - організації телемедицини та мереж її використання;
 - розроблення вимог до медичного обладнання та програмного забезпечення, у тому числі навчання сімейних лікарів роботі з таким обладнанням;
 - створення так званої Книги рекомендацій, яка буде визначати вимоги до первинної медичної допомоги у сільській місцевості;
 - вивчення досвіду нового будівництва чи реконструкції медичних закладів, які надають первинну медичну допомогу у європейських країнах [2].
- Одним із вдалих прикладів створення консультативних центрів, які працюють дистанційно для надання медичної допомоги населенню є Medinet – професійна телемедична мережа України для всіх рівнів медичної допомоги. Вона дозволяє лікарям первинної медичної ланки (терапевтів, сімейних лікарів, педіатрів) консультуватися з вузькопрофільними лікарями, які підключені до системи.

Завдяки даній платформі лікарі у віддалених районах, перед тим як викликати вузькопрофільного фахівця з обласної лікарні, запитують профільну телемедичну консультацію. Відповідний фахівець виїжджає в район, лише якщо під час такої консультації питання не вирішується.

Телемедичні системи слугують достатньо ефективним інструментом для вирішення медичних завдань. Серед них:

- допомога лікарям, які працюють у віддалених стаціонарних або тимчасово розгорнутих медичних пунктах;
- полегшення поширення документів у структурі регіональної охорони здоров'я;

- передавання певного досвіду та знань спеціалістів провідних медичних і учбових центрів лікарям, що практикують, у тому числі проведення серед них кваліфікаційних іспитів та сертифікацій;

- надання необхідного набору функцій для вирішення завдань лікування, діагностики та реабілітації хворих, навчання медичних працівників та підвищення їх кваліфікації;

- зв'язування об'єктів охорони здоров'я у регіонах в єдиний інформаційний телемедичний простір.

Усі рішення для телемедицини можна розподілити на основні три групи:

- телемедичні комплекси консультаційного характеру;

- телемедичні програмно-апаратні комплекси операційного характеру;

- мобільні телемедичні системи та комплекси [3, с. 340-345; 11].

Таким чином ми бачимо, що основною метою цього меморандуму є впровадження провідного міжнародного досвіду при створенні якісної первинної медичної допомоги у сільській місцевості.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Телемедицину почнуть впроваджувати в сільських амбулаторіях [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://moz.gov.ua/article/news/telemedicinu-rochnut-vprovadzhuвати-v-silskih-ambulatorijah-->

2. Меморандум щодо впровадження телемедицини [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/news/minregion-moz-svitovij-bank-ta-ministerstvo-zakordonnih-sprav-torgivli-ta-rozvitku-kanadi-pidpisali-memorandum-shodo-vprovadzhennya-telemedicini>

3. Панченко О. А. Медицина и интернет / Панченко О. А., Лях Ю. Е., Антонов В. Г. – [1-е изд., испр.]. – Донецк : СПД Дмитренко, 2008. – 524 с.

*Глиняна Катерина Михайлівна,
кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ В УКРАЇНІ

Ставши суб'єктом міжнародного права, Україна робить усе можливе для того, аби бути рівноправним членом світової спільноти, і одним із кроків у цьому напрямку є приведення норм національного законодавства у відповідність до норм міжнародного права про права та свободи людини, громадянина, а також наближення рівня життя свого народу до рівня загальноєвропейських стандартів. Згідно з Міжнародним пактом про громадянські та політичні права 1966 року, сім'я є природним і основним